

ΑΠΟΦΑΣΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΝΕΑΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

8 – 9 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2025

1. Στο διεθνές επίπεδο, η λογική του πολέμου, της γεωπολιτικής και ενεργειακής αναδιάταξης υπέρ των αμερικανικών συμφερόντων και η διασπορά ακροδεξιού λόγου εξακολουθούν να αποτελούν το βασικό μοτίβο στην εποχή του Τραμπ. Η επιβολή της συμφωνίας μεταξύ Ισραήλ και Χαμάς με όρους που εμπεδώνουν την αποικιοκρατική λογική και την αδικία για τους Παλαιστίνιους, μπορεί να έβαλαν ένα φρένο στην γενοκτονία από πλευράς Ισραήλ, όμως συνθλίβουν ακόμα περισσότερο τον παλαιστινιακό λαό τόσο στην Γάζα όσο στη Δυτική Όχθη. Η προσπάθεια σε εξαναγκασμό της Ε.Ε. αλλά και άλλων περιοχών του κόσμου -μέσω των εμπορικών πολέμων- να αποδεχτούν το αμερικανικό σχιστολιθικό ορυκτό αέριο με μορφή LNG ως τη βασική πηγή ενέργειας, προσθέτει πρόσθετα οικονομικά βάρη αλλά και βαθιά εξάρτηση της ΕΕ από τις ΗΠΑ. Η παρέμβαση του Τραμπ στις πρόσφατες εκλογές στην Αργεντινή -υπέρ του Μιλέι- με πακέτο διάσωσης για την οικονομία της χώρας μόνο σε περίπτωση που νικούσε ο εκλεκτός του δείχνουν το μέγεθος της κυνικότητας και του παρεμβατισμού.
2. Σε μία τέτοια πραγματικότητα η νίκη του Μαμντάνι στον δήμο της Νέας Υόρκης αποκτά μεγαλύτερη αξία. Αποτελεί σύμβολο ότι η πολιτική μπορεί να επανασυνδεθεί με τους πολλούς με τους εργαζομένους, τους μετανάστες, τις κοινωνίες που συχνά μένουν έξω από τον πυρήνα των πολιτικών αποφάσεων. Ένας δημοκράτης σοσιαλιστής, μετανάστης άνοιξε κοινωνικά και ιδεολογικά ζητήματα με τρόπο που η πλειοψηφία της κοινωνίας ένιωθε ότι την αφορούσαν και έγινε ηγεμονικός. Κατάφερε να πείσει τόσο με τον τρόπο που πολιτεύτηκε, με τον τρόπο που επικοινωνήσε αλλά κυρίως με το περιεχόμενο της καμπάνιας του. Και βάζοντας απέναντι του τόσο τον Τραμπ τόσο το πανίσχυρο κατεστημένο των Δημοκρατικών στη Νέα Υόρκη, έγινε ένας χείμαρρος που παρέσυρε τα πάντα στην πορεία του προ της νίκης.
3. Την ίδια στιγμή, η σημερινή πολιτική συγκυρία στην Ελλάδα χαρακτηρίζεται από την έντονη δυσaréσκεια απέναντι στην κυβέρνηση από ευρεία τμήματα της κοινωνίας. Η κυβέρνηση δεν υποχωρεί ούτε μετατοπίζεται, αλλά αντιθέτως σκληραίνει. Εμφανίζει μια όλο και πιο απροκάλυπτη ιδεολογική παρέμβαση προς το συντηρητικότερο, επιδιώκοντας να εμπεδώσει ένα νέο καθεστώς «κανονικότητας» όπου ο συντηρητισμός, η πειθαρχία και η κοινωνική αδράνεια αναγορεύονται σε κοινή λογική. Η μετατόπιση αυτή δεν είναι απλώς επικοινωνιακή ή τακτική· είναι βαθιά πολιτική, καθώς σηματοδοτεί την απόπειρα συγκρότησης ενός ηγεμονικού πλαισίου που νομιμοποιεί τον αυταρχισμό, απονομιμοποιεί τη διαμαρτυρία και μεταφράζει κάθε κοινωνική αντίσταση σε απειλή για τη σταθερότητα.

Η επιστροφή της εξορυκτικής Μεγάλης Ιδέας της υποτιθέμενης ενεργειακής αυτονομίας

4. Στην ευρύτερη περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου ανοίγει ξανά η συζήτηση για τις εξορύξεις ορυκτού αερίου, με τον ερχομό στην Αθήνα των Υπουργών Ενέργειας των ΗΠΑ, της Κύπρου και του Ισραήλ. Τα επιχειρήματα είναι ότι Ελλάδα θα έχει πολύ μεγάλα οικονομικά οφέλη και ταυτόχρονα θα καταστεί ενεργειακά αυτόνομη σταδιακά μέσα από τα κοιτάσματα των εξορύξεων.
5. Τίποτα από τα δύο δεν ισχύει, αφού τα μόνο οικονομικά οφέλη για το ελληνικό δημόσιο θα είναι μέσω των δικαιωμάτων royalties και των ενοικίων που θα πληρώνουν οι μεγάλες ενεργειακές πολυεθνικές, ποσά που δεν έχουν καμία σχέση σε μέγεθος με τα ποσά που αντιστοιχούν την πώληση και την εμπορία του ορυκτού αερίου. Παράλληλα, το ορυκτό φυσικό αέριο δεν θα προορίζεται για να καλύπτει την ενεργειακή αυτονομία της χώρας μας, αλλά τις ευρύτερες ανάγκες της περιοχής, όπως θα καθορίζονται από τις πολυεθνικές που θα εκμεταλλεύονται τα κοιτάσματα.
6. Η Ελλάδα οφείλει να εγκαταλείψει την ευρωατλαντική λογική της στερεοτυπικής περιχαράκωσης και των αξόνων, και να προτάξει μια στρατηγική επιρροής, θεμελιωμένη σε οραματικό σχεδιασμό. Ο άξονας Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ είναι «άξονας πολέμου» που εμπλέκει τη χώρα μας, εκτός όλων των άλλων, σε έναν ανήθικο πόλεμο. Χρειαζόμαστε άμεση απεμπλοκή της Ελλάδας από αυτό τον άξονα και τη στρατηγική συμμαχία με το κράτος δολοφόνο του Ισραήλ.
7. Ο άξονας Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ είναι άξονας αποσταθεροποίησης και οιονεί πολεμικών συγκρούσεων και ανταγωνισμών. Η λογική της περικύκλωσης της Τουρκίας, η λογική των μετώπων στη βάση τέτοιων αξόνων, όχι μόνο είναι αναποτελεσματικές, όχι μόνο οδηγούν σε αντίπαλους άξονες (άξονας Λιβύης-Τουρκίας), αλλά θέτουν σε άμεσο κίνδυνο την ειρήνη και αποκόβουν τη χώρα από τη γεωγραφία της. Επιπλέον, διαμορφώνουν συγκρουσιακές συνθήκες στη βάση μιας νέας «Μεγάλης Ιδέας» υπαγορευμένης από τα αμερικανικά και άλλα συμφέροντα: οι εξορύξεις στις θάλασσες μας, εκτός από περιβαλλοντικά ανεδαφικές και καταστροφικές, είναι επικίνδυνες για την ειρήνη. Είμαστε κατά των εξορύξεων, χωρίς να μεν αλλά. Ακόμα περισσότερο όταν αυτές χρησιμοποιούνται ως μέσο «επίλυσης» των προβλημάτων με τους γείτονες μας.
8. Η Νέα Αριστερά τάσσεται ξεκάθαρα ενάντια στις εξορύξεις ορυκτού αερίου, όπως αποτυπώνεται στο σχέδιο νόμου που κατέθεσε, υπερασπιζόμενη μια στρατηγική ενεργειακής μετάβασης δίκαιης, δημοκρατικής και οικολογικά υπεύθυνης. Οι εξορύξεις υδρογονανθράκων δεν αποτελούν «αναπτυξιακή ευκαιρία», αλλά ενεργειακό και περιβαλλοντικό αδιέξοδο: εγκλωβίζουν τη χώρα σε ένα παρωχημένο, εξαρτημένο και ρυπογόνο μοντέλο, τη στιγμή που η Ευρώπη και ο πλανήτης κινούνται προς την απανθρακοποίηση και την απεξάρτηση από τα ορυκτά καύσιμα.
9. Η ελληνική κυβέρνηση, ωστόσο, δείχνει να ακολουθεί το δόγμα Τραμπ για τις εξορύξεις, εγκαταλείποντας τα σχέδια για πράσινη μετάβαση. Οι πανηγυρικές δηλώσεις της περί

«συνέπειας» και «αυτοπεποίθησης» στη δέσμευσή της για την ανάπτυξη του τομέα υδρογονανθράκων στην Ελλάδα του 2025 προκαλούν αμηχανία: έρχονται εν μέσω κλιματικής κρίσης και την ώρα που είναι σαφές ότι η ανθρωπότητα έχει ήδη αποτύχει στον στόχο της Συμφωνίας του Παρισιού για τον περιορισμό της υπερθέρμανσης του πλανήτη κατά 1,5°C. Λίγες μόλις ημέρες πριν από τη σύνοδο κορυφής για το κλίμα COP30, που θα πραγματοποιηθεί στο Μπελέμ της Βραζιλίας, η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας επιλέγει να προσδέσει ακόμη πιο «σφιχτά» την Ελλάδα και το ενεργειακό της σύστημα στα ορυκτά καύσιμα.

10. Αντί να επενδύει σε ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, με σεβασμό στο περιβάλλον και συμμετοχή των πολιτών, προωθεί ένα νέο κύμα εξορυκτικού καπιταλισμού που αντιστρατεύεται κάθε έννοια κλιματικής δικαιοσύνης. Για τη Νέα Αριστερά, η πραγματική ενεργειακή ασφάλεια δεν θα προκύψει από γεωτρύπανα και πολυεθνικές, αλλά από την αυτάρκεια, τη δημοκρατία και τη συλλογική διαχείριση των κοινών αγαθών.

Κρατικός Προϋπολογισμός 2026: Η ταξική αναδιανομή του εισοδήματος συνεχίζεται – Να μειωθούν οι δαπάνες για εξοπλισμούς στο 2%

11. Τον Δεκέμβριο θα γίνει η ψηφοφορία στην Βουλή για τον Κρατικό Προϋπολογισμό του 2026. Πρόκειται για τη διαδικασία όπου η κυβέρνηση Μητσοτάκη θα προσπαθήσει να παρουσιάσει μία κίβδηλη εικόνα της ελληνικής οικονομίας και κοινωνίας, προσπαθώντας να διαστρεβλώσει την πραγματικότητα και να αποκρύψει την αλήθεια. Το γεγονός δηλαδή ότι η Ελλάδα βρίσκεται διαρκώς στις τελευταίες θέσεις της ΕΕ-27 σε επίπεδο αγοραστικής δύναμης, πραγματικών μισθών, βιοτικού επιπέδου και υλικής αποστέρησης αλλά την ίδια στιγμή κατέχει τα πρωτεία σε κατηγορίες όπως οι ώρες εργασίας την εβδομάδα και οι ακάλυπτες ανάγκες υγείας.
12. Ο Προϋπολογισμός του 2026, σε συνέχεια των εξαγγελιών του Πρωθυπουργού από την ΔΕΘ τον Σεπτέμβριο, συμπυκνώνει τον ταξικό χαρακτήρα της οικονομικής πολιτικής της κυβέρνησης, που έχει οδηγήσει τα τελευταία χρόνια σε μία από τις μεγαλύτερες αναδιανομές πλούτου και εισοδήματος στην Ελλάδα. Οι μειώσεις φόρων που υποσχέθηκε ο Κ. Μητσοτάκης και εντάσσονται στον Προϋπολογισμό, αναλογικά ευνοούν σημαντικά περισσότερο τα υψηλότερα εισοδηματικά στρώματα, διευρύνοντας έτσι τις ανισότητες. Η στρατηγική επιλογή για μεγαλύτερες μειώσεις φορολογικών συντελεστών στα υψηλότερα φορολογικά κλιμάκια δείχνουν τις πολιτικές προτεραιότητες της ταξικής αυτής πολιτικής. Το ίδιο ισχύει και για την μείωση στην φορολογία των ενοικίων, η οποία δήθεν θα λειτουργήσει ως κίνητρο για την μείωση των ενοικίων. Σε καμία περίπτωση δεν θα συμβεί κάτι τέτοιο. Θα ευνοηθούν οι ιδιοκτήτες που εισπράττουν πού υψηλά ενοίκια, ενώ οι ενοικιαστές/ριες θα συνεχίσουν να επωμίζονται δυσβάσταχτα βάρη, που καθιστούν την Ελλάδα ως την χώρα με την μεγαλύτερη επιβάρυνση για στεγαστικές ανάγκες στην ΕΕ-27, σε σχέση με το διαθέσιμο εισόδημα.

13. Οι μειώσεις στους φορολογικούς συντελεστές με στόχο τα υψηλότερα εισοδηματικά στρώματα, υπερκαλύπτονται από την εκτίναξη των εσόδων από την έμμεση φορολογία. Η κυβέρνηση ερμηνεύει την εκτίναξη αυτή ως αποτέλεσμα της πάταξης της φοροδιαφυγής και της ανάπτυξης. Η πραγματικότητα είναι ότι ο βασικός λόγος της ραγδαίας αύξησης των εσόδων από την έμμεση φορολογία είναι η αύξηση του πληθωρισμού και του κόστους ζωής της ελληνικής κοινωνίας. Για κάθε αύξηση κατά 1 ευρώ των περισσότερων προϊόντων υπάρχει μία αύξηση στα έσοδα από έμμεσους φόρους κατά 0,24 ευρώ. Το κράτος επωφελείται από την ακρίβεια μέσω αυτού και δημιουργεί τα θηριώδη υπερ-πλεονάσματα για τα οποία κομπάζει η κυβέρνηση Μητσοτάκη με περίσσιο θράσος. Αντί λοιπόν η κυβέρνηση να μειώσει την κοινωνικά άδικη έμμεση φορολογία για να αντιμετωπιστεί -έστω κατά μέρος- η διογκούμενη ακρίβεια, επιμένει στην διατήρηση υψηλών φορολογικών συντελεστών, που μαζί με την απληστία των επιχειρήσεων για περισσότερη κερδοφορία, έχουν εκτινάξει τις τιμές, τα κέρδη αλλά και το κόστος ζωής προς τα πάνω.
14. Μάλιστα, η επίσημη γραμμή της κυβέρνησης είναι ότι μία μείωση της έμμεσης φορολογίας θα ήταν κοινωνικά άδικη γιατί δήθεν θα κέρδιζαν οι πλουσιότεροι. Αυτό αποτελεί συνειδητό ψέμα. Η έμμεση φορολογία πλήττει του εισοδηματικά ασθενέστερους πιο πολύ, αφού πληρώνουν μεγαλύτερο ποσοστό του εισοδήματός τους σε φόρο.
15. Την ίδια στιγμή οι αυξήσεις στις δαπάνες για πολεμικούς εξοπλισμούς εγκλωβίζουν την Ελλάδα σε μία εξοπλιστική κούρσα που δεν τελειώνει ποτέ, αλλά απαιτεί διαρκώς επιπλέον δημοσιονομικούς πόρους για να ικανοποιηθεί. Η Ελλάδα είναι διαχρονικά μία από τις χώρες του NATO με τις μεγαλύτερες δαπάνες ως ποσοστό του ΑΕΠ για πολεμικούς εξοπλισμούς. Η επιβολή του Τραμπ στις χώρες του NATO για δαπάνες 5% του ΑΕΠ ετησίως από τις χώρες-μέλη, εξυπηρετεί το υπάρχον σύστημα που έχει αναπτυχθεί εδώ και χρόνια στην Ελλάδα γύρω από τους αμυντικούς εξοπλισμούς και δίνει την ευκαιρία σε επιπλέον πλουτισμό μεσαζόντων και διαφορών κρίκων της αλυσίδας. Όλα αυτά όμως εις βάρος του ελληνικού λαού, που ακούει διαρκώς επιχειρήματα περί μη οικονομικής δυνατότητας για τις απαραίτητες δημόσιες δαπάνες για την παιδεία, την υγεία και τις υποδομές και βλέπει τα δισεκατομμύρια να σκορπίζονται σε αμφιβόλου χρησιμότητας πολεμικούς εξοπλισμούς.
16. Στις πρόσφατες συζητήσεις στην Βουλή η Νέα Αριστερά τοποθετήθηκε με τον πιο ανοιχτό και ρητό τρόπο υπερασπιζόμενη την καταψήφιση των πολεμικών υπερ-εξοπλισμών. Γιατί δεν είναι δυνατόν να φαλκιδεύονται οι οικονομικές δυνατότητες της χώρας μας και να υποθηκεύεται το μέλλον των επόμενων γενιών δαπανώντας αλόγιστα δημόσιους πόρους μόνο για να ικανοποιήσουμε τις ανάγκες και τα συμφέροντα της πολεμικής βιομηχανίας.
17. Στο επιχείρημα «ναι αλλά έχουμε την Τουρκία δίπλα μας» απαντάμε ότι ακριβώς για αυτό το λόγο χρειάζεται δομημένος και ειλικρινής διάλογος ανάμεσα στις δύο χώρες μακριά από εθνικισμούς και πατριωτικές κορώνες. Οι υπερεξοπλισμοί ως μέσο αντιμετώπισης της «εθνικής υπαρξιακής απειλής», οι άζονες ως στρατηγική εξουδετέρωσης της γεωγραφικής αλλά και γεωπολιτικής και γεωστρατηγικής πραγματικότητας, η «ακινησία»

ή οι εθνικιστικοί λεονταρισμοί απέναντι στην Τουρκία, έδειξαν τα όριά τους. Αυτό συνεπάγεται ότι η διπλωματία, το διεθνές δίκαιο και το διεθνές δικαστήριο είναι οι μοναδικοί δρόμοι επίλυσης των προβλημάτων μας.

18. Ως Νέα Αριστερά απαιτούμε την μείωση των στρατιωτικών εξοπλισμών στο 2% του ΑΕΠ για να απελευθερωθούν οι απαιτούμενοι πόροι για να καλυφθούν και άλλες προτεραιότητες απαραίτητες για την ασφάλεια της ελληνικής κοινωνίας.

Από τον ΟΠΕΚΕΠΕ στα ΕΛΤΑ: Σκάνδαλα και απαξίωση των δημόσιων επιχειρήσεων

19. Η πολιτική της κυβέρνησης να κλείνει μαζικά υποκαταστήματα των ΕΛΤΑ στην ελληνική περιφέρεια αποτελεί μια ακόμη έκφραση της λογικής της «οικονομικής αποδοτικότητας» εις βάρος της κοινωνικής συνοχής και της ισότιμης πρόσβασης των πολιτών σε βασικές δημόσιες υπηρεσίες. Με το πρόσχημα της εξοικονόμησης κόστους και της «αναδιάρθρωσης», το κράτος αποσύρεται από κρίσιμες περιοχές της υπαίθρου, των νησιών και των ορεινών κοινοτήτων, όπου τα ταχυδρομεία δεν είναι απλώς ένα γραφείο αποστολής δεμάτων, αλλά ένας ζωντανός κοινωνικός κόμβος: εξυπηρετούν ηλικιωμένους χωρίς ψηφιακές δεξιότητες, διευκολύνουν συναλλαγές και πληρωμές, στηρίζουν τοπικές επιχειρήσεις και συμβάλλουν στην κοινωνική συνοχή. Η απόφαση αυτή αγνοεί πλήρως τις ιδιαιτερότητες της ελληνικής γεωγραφίας και τις ανάγκες των ανθρώπων που ζουν μακριά από τα μεγάλα αστικά κέντρα, μετατρέποντας την ταχυδρομική υπηρεσία σε προνόμιο των λίγων. Αντί να ενισχύσει έναν δημόσιο οργανισμό με μακρά ιστορία και κοινωνικό ρόλο, η κυβέρνηση τον απαξιώνει σταδιακά, προετοιμάζοντας το έδαφος για περαιτέρω ιδιωτικοποιήσεις και εμπορευματοποίηση της επικοινωνίας και της δημόσιας εξυπηρέτησης. Πρόκειται για μια πολιτική που μετρά τα πάντα με όρους κόστους και όχι με όρους κοινωνικής αξίας, αποκαλύπτοντας τον ταξικό της χαρακτήρα και την αδυναμία της να αντιληφθεί το κράτος ως εργαλείο κοινωνικής ισότητας και εγγύησης καθολικών δικαιωμάτων.

20. Επιπλέον, ενόσω η εξεταστική επιτροπή για τον ΟΠΕΚΕΠΕ συνεχίζεται, επιβεβαιώνοντας την έκταση και το βάθος του γαλάζιου σκανδάλου. Το σκάνδαλο του ΟΠΕΚΕΠΕ αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα του πώς το πελατειακό κράτος και η διασπάθιση δημόσιου χρήματος υπονομεύουν όχι μόνο τη διαφάνεια και τη δικαιοσύνη, αλλά και την ίδια τη βιωσιμότητα της ελληνικής υπαίθρου. Ενώ επί χρόνια δημιουργήθηκαν δίκτυα ημετέρων, αναθέσεων και σπατάλης, σήμερα το τίμημα το πληρώνουν οι αγρότες και οι κτηνοτρόφοι, που βλέπουν τις αποζημιώσεις και τις ενισχύσεις τους να καθυστερούν δραματικά, βυθίζοντάς τους στην ανασφάλεια. Χιλιάδες οικογένειες περιμένουν τα χρήματα που δικαιούνται για να προμηθευτούν σπόρους, ζωοτροφές και καύσιμα, ενώ ολόκληρες αγροτικές κοινότητες κινδυνεύουν να παραλύσουν οικονομικά. Η κυβέρνηση, αντί να στηρίξει έναν κρίσιμο δημόσιο οργανισμό με διαφάνεια, επαγγελματισμό και λογοδοσία, επέτρεψε να λειτουργεί ως εργαλείο εξυπηρέτησεων, διορισμών και ψηφοθηρικών δικτύων. Έτσι, ο ΟΠΕΚΕΠΕ, από θεσμός εγγύησης της αγροτικής παραγωγής και της κοινωνικής ζωής στην περιφέρεια, μετατράπηκε σε πεδίο σκανδάλων

και δυσλειτουργίας. Το αποτέλεσμα είναι μια διπλή κρίση: θεσμική και κοινωνική — με την αγροτική παραγωγή να απειλείται και την εμπιστοσύνη των πολιτών στο κράτος να καταρρέει.

Το 13ωρο δεν είναι επιλογή, είναι εκβιασμός

21. Το 13ωρο που θεσμοθέτησε η κυβέρνηση αποτελεί μια ωμή επιστροφή σε εργασιακές συνθήκες του 19ου αιώνα και μια κατάφωρη επίθεση στον κόσμο της εργασίας. Δεν πρόκειται για «επιλογή», όπως υποκριτικά προβάλλεται, αλλά για την πλήρη απορρύθμιση της εργασιακής ζωής, τη διάλυση των ορίων και τη νομιμοποίηση της εξάντλησης. Σε μια περίοδο που οι εργαζόμενοι δοκιμάζονται από την ακρίβεια, τους χαμηλούς μισθούς και την επισφάλεια, η κυβέρνηση επιλέγει να ικανοποιήσει τις απαιτήσεις των εργοδοτών, θεσπίζοντας ένα πλαίσιο που υπονομεύει τη ζωή, την υγεία και την αξιοπρέπεια των ανθρώπων. Το 13ωρο αποτελεί μια σαφή ιδεολογική δήλωση: ότι το κεφάλαιο βρίσκεται υπεράνω της κοινωνίας, ότι η εργασία πρέπει να υποτάσσεται χωρίς αντίλογο. Αντί να ενισχύει τις συλλογικές συμβάσεις και τους ελεγκτικούς μηχανισμούς, η κυβέρνηση επιλέγει να θεσμοθετήσει την υπερεκμετάλλευση, ακυρώνοντας ιστορικές κατακτήσεις δεκαετιών.

Σκλήρυνση της καταστολής και της ιδεολογικής επίθεσης της Δεξιάς

22. Παράλληλα, η τροπολογία που ψήφισε η κυβέρνηση για την απαγόρευση διαδηλώσεων μπροστά στον Άγνωστο Στρατιώτη αποτελεί μια αντισυνταγματική πράξη περιορισμού της ελευθερίας του συνέρχεσθαι. Ταυτόχρονα είναι μια βαθιά πολιτική και ιδεολογική κίνηση φόβου και αυταρχισμού. Με πρόσχημα τον «σεβασμό στα εθνικά σύμβολα», η κυβέρνηση επιχειρεί να ποινικοποιήσει τη δημόσια διαμαρτυρία στην καρδιά του δημοκρατικού χώρου, εκεί όπου εδώ και δεκαετίες εκφράζονται τα κοινωνικά αιτήματα και οι πολιτικές διεκδικήσεις. Η χρονική συγκυρία δεν είναι τυχαία: η τροπολογία ήρθε λίγο μετά τις κινητοποιήσεις υπέρ του Πάνου Ρούτσι, αποκαλύπτοντας μια εξουσία που δεν αντέχει την αμφισβήτηση και επιλέγει να απαντά με απαγορεύσεις και συμβολικές επιδείξεις πυγμής. Πρόκειται για μια κυβέρνηση που έχει πλέον μετατοπιστεί από τον τεχνοκρατικό αυταρχισμό στη συνειδητή ιδεολογική σύγκρουση, επενδύοντας στον φόβο, την εθνικοφροσύνη και την «τάξη», σε πλήρη συγχρονισμό με το κύμα ανόδου της alt-right και του τραμπισμού διεθνώς. Στοχοποιώντας τα κινήματα, τα δικαιώματα και τις μορφές κοινωνικής διαμαρτυρίας, επιδιώκει να εμπεδώσει μια νέα κανονικότητα συντηρητικής ηγεμονίας, όπου η δημοκρατία περιορίζεται στο απολύτως διαχειρίσιμο και η κοινωνία μαθαίνει να σωπαίνει.
23. Την ίδια στιγμή, στα πανεπιστήμια, η καταστολή και η αυταρχικοποίηση έχουν περάσει σε ένα νέο, επικίνδυνο επίπεδο. Η κυβέρνηση επιχειρεί να ποινικοποιήσει κάθε πτυχή της εσωτερικής ζωής των ιδρυμάτων, επιβάλλοντας ένα καθεστώς αστυνόμευσης και πειθαρχικού ελέγχου που παραπέμπει σε άλλες, σκοτεινότερες εποχές. Οι εξοντωτικές ποινές των δικαστηρίων, οι διαγραφές φοιτητών, η παρουσία αστυνομίας μέσα στους

χώρους της εκπαίδευσης και η συστηματική απαξίωση των συλλογικών διαδικασιών δεν αποσκοπούν στη “βελτίωση” της ακαδημαϊκής λειτουργίας, όπως υποστηρίζει η κυβέρνηση, αλλά στην αποστείρωση των πανεπιστημίων από κάθε μορφή πολιτικοποίησης, αμφισβήτησης και κοινωνικής διεκδίκησης. Ειδικά τον μήνα Νοέμβρη, όταν η μνήμη του Πολυτεχνείου υπενθυμίζει ότι η δημοκρατία και η ελευθερία δεν χαρίζονται αλλά κατακτώνται, τέτοιες εξελίξεις προκαλούν ανησυχία και οργή. Η κυβέρνηση φοβάται νεολαία και τα πανεπιστήμια ως χώρους κριτικής σκέψης και αμφισβήτησης για αυτό επιχειρεί να τα μετατρέψει σε πειθαρχημένα, σιωπηλά ιδρύματα.

Το επόμενο χρονικό διάστημα:

Μέσα στον επόμενο μήνα εντείνουμε τις συνεδριάσεις για τον προσυνεδριακό διάλογο, δίνοντας χώρο και φωνή σε κάθε οργάνωση και μέλος. Ταυτόχρονα, διοργανώνουμε εκδηλώσεις στις γειτονιές και στους μαζικούς χώρους, με στόχο να φέρουμε τις θέσεις μας σε άμεση επαφή με την κοινωνία, να εμπλουτίσουμε τη συζήτηση με εμπειρίες και προτάσεις από τα κάτω.

Προχωράμε έτσι στην ενίσχυση των κομματικών μας δυνάμεων, στην ανασυγκρότηση της παρουσίας μας και στη διαμόρφωση ενός αυτόνομου, διακριτού πολιτικού στίγματος που να εκφράζει τη Νέα Αριστερά στην πράξη.

Ενόψει της κατάθεσης του κρατικού προϋπολογισμού, το πρώτο δεκαπενθήμερο του Δεκεμβρίου καλούμε και οργανώνουμε πανελλαδική εξόρμηση, ώστε να ακουστεί δυνατά η φωνή μας για κοινωνική δικαιοσύνη και αναδιανομή του πλούτου. Με κεντρικά αιτήματα να πληρώσουν οι πλούσιοι, να μειωθούν οι δαπάνες για εξοπλισμούς και να ενισχυθεί το κοινωνικό κράτος, η υγεία και η παιδεία, βγαίνουμε στους δρόμους και στους χώρους δουλειάς, για να συνδέσουμε την πολιτική μας πρόταση με τις πραγματικές ανάγκες της κοινωνικής πλειοψηφίας.

Συνέδριο Νέας Αριστεράς:

Το προγραμματικό Συνέδριο της Νέας Αριστεράς και Διαρκές, θα πραγματοποιηθεί στις 22-25 Ιανουαρίου στο ΣΕΦ.

Τα ζητήματα στρατηγικής και τακτικής της Νέας Αριστεράς θα συζητηθούν στο συνέδριο.

Ο οδικός χάρτης είναι ο εξής:

1. Τα 3 κείμενα συμβολής που κατατέθηκαν κατά τη διάρκεια της διήμερης συνεδρίασης της Κεντρικής Επιτροπής αποτελούν το αντικείμενο συζήτησης στις οργανώσεις βάσης του κόμματος παράλληλα με τη συζήτηση για το πρόγραμμα. Διευρύνεται δηλαδή το περιεχόμενο συζήτησης που θα γίνει στις οργανώσεις μελών.

2. Με το πέρας του προσυνεδριακού διαλόγου σε κάθε οργάνωση μελών, τα μέλη που είναι παρόντα, ψηφίζουν επί των κειμένων. Η ψηφοφορία αυτή είναι ενδεικτική και μεταφέρεται στο συνέδριο.

3. Αποφασίζουμε τη διεύρυνση του περιεχομένου του προγραμματικού συνεδρίου, το οποίο έχει τον χαρακτήρα του διαρκούς σύμφωνα με το καταστατικό μας, ώστε να παρθούν εκεί οι οριστικές μας αποφάσεις.